

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ : การบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490:
ศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับอาวุธปืน และเครื่องกระสุน

ชื่อผู้เขียน : นายวิภาส จารุพงษ์
ชื่อปริญญา : นิติศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา : 2547

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์:

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชัย ศิริสมบุญแนว ประธานกรรมการ
2. รองศาสตราจารย์ พล.ต.ต. สมยศ โกเมนธรรมโสภณ

การบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน เป็นเรื่องที่สะท้อนปัญหาของหลักนิติปรัชญาพื้นฐานที่กล่าวไว้ว่า “ที่ไหนมีรัฐ ที่นั่นย่อมมีกฎหมาย” และรัฐนั้น ๆ ได้อภิวัฒน์โดยการเปลี่ยนแปลงของสังคมซึ่งการบังคับใช้กฎหมาย ก็ย่อมต้องอภิวัฒน์เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย หรือดังที่มีคำกล่าวว่า “สังคมเปลี่ยนกฎหมาย ก็ต้องเปลี่ยน”

ประเทศไทยมีกฎหมายที่ตราขึ้นเป็นพระราชบัญญัติใช้บังคับเกี่ยวกับอาวุธปืนตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2477 โดยพระราชบัญญัติฉบับปัจจุบันใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2490 ถ้านับถึงปัจจุบัน เป็นเวลากว่า 50 ปี ก็ย่อมต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคม ในปัจจุบัน อาวุธปืนและส่วนประกอบที่ใช้ประกอบอาวุธปืน เช่น กล้องดัดแสงเลเซอร์ ได้พัฒนาให้ ทันสมัยยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากกฎหมายที่มีอยู่ได้ใช้บังคับมานาน แม้ว่าจะได้มีการปรับปรุง แก้ไขในส่วนที่สำคัญหลายครั้ง

การปรับปรุงแก้ไขส่วนใหญ่เป็นการแก้ไขเพื่อให้บุคคลที่ครอบครองอาวุธสงคราม ส่งมอบให้เจ้าหน้าที่แล้วไม่ต้องรับโทษ การแก้ไขปรับปรุงส่วนใหญ่ยังเป็นการสนับสนุน

ให้ผู้มีอิทธิพลไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายของบ้านเมือง โดยคิดว่า เมื่อครอบครองอาวุธสงครามไว้แล้ว เมื่อมีการออกกฎหมายยกเว้นโทษให้ ก็นำไปส่งมอบกับทางราชการ และไม่ต้องรับโทษ จึงทำให้เกิดผู้มีอิทธิพลมากขึ้นนับเป็นปัญหาสำคัญเช่นกัน ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นผลโดยตรงจากการบังคับใช้ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ดังนั้น จากบทบัญญัติมาตรา 7 นั้น จึงสมควรต้องแยกออกให้ชัดเจนว่า ส่วนใดทำหรือตั้ง หรือนำเข้า อาวุธปืนหรือเครื่องกระสุนปืน ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ ส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่ง ควรกำหนดเฉพาะส่วนของการซื้อ การมี การใช้ ควรกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิซื้อ มีหรือใช้อาวุธปืน ที่มีขนาดและความร้ายแรงน้อย เพื่อป้องกันทรัพย์สินและตนเองได้ เนื่องจากรัฐไม่สามารถให้ความคุ้มครองความปลอดภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยจำกัดการอนุญาตให้เฉพาะอาวุธปืนเพียง 4 ขนาด กล่าวคือขนาด .22, .32, 6.35 และ 7.65 และต้องเป็นแบบธรรมดาที่ไม่ใช่ แม็กนั่ม หรือกระสุนปืนชนิดพิเศษแบบเจาะเกาะเท่านั้น และเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ต้องทำประกันภัย ในการคุ้มครองความสูญเสียหรือความเสียหายต่อชีวิตหรือทรัพย์สินของผู้ที่อาจได้รับผลร้ายที่อาจเกิดขึ้นจากอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตนั้นด้วย

ในบทบัญญัติ มาตรา 8 ทวิ วรรคแรก ซึ่งเดิมกำหนดว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่กรณีที่ต้องมีติดตัว เมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วน ตามสมควรแก่พฤติการณ์” ควรแก้ไขเป็น “ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนที่ไม่ได้รับอนุญาตให้มีหรือใช้ติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ” ส่วนข้อความในวรรคสอง และวรรคสาม คงไว้ตามเดิม

ในส่วนของคุณสมบัติ ตามมาตรา 13 นั้น ควรเพิ่มในส่วนของคุณสมบัติว่า ผู้ขออนุญาต มี หรือใช้ หรือให้มีติดตัว ต้องผ่านการอบรม วิธีการใช้อาวุธปืนอย่างถูกต้อง ในเรื่องเดียวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัย และอบรมจริยธรรม โดยได้รับหนังสือเอกสารรับรองจาก สมาคมหรือหน่วยงานและหรือสถาบันที่รัฐกำหนดขึ้น และสมควรยกเลิก มาตรา 14 ที่กำหนดให้ ขอให้บุคคลอื่นมีและใช้เพื่อดูแลทรัพย์สินของตนนั้น เพราะกฎหมายได้มีการอนุญาตให้ใช้ปืนเฉพาะบุคคลแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป

ABSTRACT

TE 165532

Thesis Title : The Enforcement of the Act on Firearms, Bullets,
Explosive Objects, Fireworks and Fake Firearms
B.E. 2490: A Case Study of Firearms and Bullets

Student's Name : Mr. Vipas Jarupong

Degree Sought : Master of Laws

Academic Year : 2004

Advisory Committee :

1. Asst. Prof. Dr. Somchai Sirisombunwej Chairperson

2. Assoc. Prof. Pol. Maj. Gen. Somyot Komainthamsophon

The study of the enforcement of the Act on Firearms, Bullets, Explosive Objects, and Fake Firearms B.E. 2490 (the "Firearms Act") with the emphasis on firearms and bullets is a reflection of the fundamental philosophy which says that "where there is a state, there are laws." When a society undergoes significant changes and/or transformations, the laws of the society are transformed accordingly as in the old saying which states: "Society changes; law changes."

The first legislation in Thailand which governed firearms was promulgated in B.E. 2477. However, the current Firearms Act was promulgated in B.E. 2490 and has been enforced since then for a period of more than fifty years. The Firearms Act should be revised to catch up with the changes which have occurred in the society. Although the major points in the Act have been amended on

several occasions, the Act still does not cover the new development and technology related to firearms and related accessories, such as the laser beam scope. The amendments to the Act deal with mostly the surrender of firearms which are used in war. If these firearms are surrendered to government officials the person surrendering the firearms will receive a pardon and not be punished.

Most of these amendments will encourage “influential persons,” who would be normally inclined to intentionally disregard the law, to surrender their firearms if they receive a pardon. Without these amendments the number of “influential persons” may tend to increase and this increase may be due to the impact of the current Firearms Act.

Therefore, Section 7 of the Firearms Act should be revised and separated into two parts. Part 1 should cover the manufacture or importation of firearms and bullets which must be authorized by the local authorities. Part 2 should cover the purchase and the possession and the use of firearms.

The ordinary citizens should have the right to purchase and possess and use nonviolent firearms for the protection of their lives and property because the State cannot effectively protect everyone in the society. The nonviolent firearms that citizens should be authorized to have in their possession are: .22, .32, 6.35 and 7.65 mm. handguns (but not the Magnum Revolver or guns with armor piercing bullets). The persons who are authorized to possess or use firearms should be required to have insurance to cover the loss or damage that might be caused by the improper use of the firearms.

Section 8 *bis*, first paragraph, which provides that “firearms should not be carried into the city, village, or public thoroughfares without authorization unless there is a necessity or emergency under the circumstances” should be revised to state that “No Firearms which a person does not have the authorization to possess or carry should be allowed to be carried into the city, village or public thoroughfares.” The provisions in paragraphs 2 and 3 should be left intact.

In regard to the qualifications of the applicants who apply for the permission to possess, carry and use firearms, they should be required to pass a firearms training course, especially with regard to safety measures and ethics, with the certification from the society, agency or institution prescribed by the State. Section 14 which provides that a request for the possession and use of firearms for a third person to protect our life and property should be deleted since the law has authorized the use of firearms to a specific individual. Therefore, Section 14, as mentioned, is no longer needed.